

Filosofierend, wandelend:

In feite kan ik het niet meer voor mezelf houden, de lange wandelingen. Alle verhalen met de man met de hoed, ze komen vaak op hetzelfde neer. Met de vele gesprekken: voortdurend filosoferend en wandelend, van stoep via trein naar alle uithoeken in de stad, steden en wat dies meer zei. Met dat kaartje in de achterzak. Met goede wandelschoenen, een jas en een broek om aan te trekken. Om zomaar overal te kunnen wandelen. In gedachte: of hardop filosoferend: ... de man met de hoed kan aardig weerwoord geven: en soms haat ik die man, dan zakt 'ie weer in een lederen stoel met de simpele opmerking: wat vond je van dit theater vandaag?

De man met de hoed, met kaartjes in de achterzak. Lopend door elk museum .
Wat dacht je ervan: - tja, zó kan ik het óók man met hoed. Altijd het mindere standpunt. Charmeur: komt overal binnen. Altijd flikt de man met de hoed de koopjes die ik niet kan joepen. Maar ik ben niet voor één gat te vangen:

De éérste wet van: van Gulik.

Ik heb er lang over nagedacht.

De éérste wet van: van Gulik;

“Gij zult niet algemeen verbindend verklaren ...”

Een dure wet.

Ook jij doet het voortdurend, beste man met hoed. Als de hele wereld nou zó zou doet! Dan zou het er prima uitzien. Wij willen immers allemaal hetzelfde. Een koude conclusie van de man met de hoed. Simpel toch? Wij willen uiteindelijk allemaal hetzelfde. De man met de hoed kan koude vragen simpel stellen. Dat retorische van die man met de hoed, hij snapt het echt niet.

In de moderne filosofie gebeurt hetzelfde, beste man met hoed. Het algemeen verbindend verklaren. Zo kwam ik tot mijn éérste wet:

Gij zult niet algemeen verbindend verklaren ... beste man met hoed.

Altijd is er die éne denkende mens die tot een andere gedachte vormt.

Tja, zo gaan die dingen. Natuurlijk komen mensen tot andere gedachten, maar dat is erg moeilijk als je met mensen praat die in niets geloven, maar overtuigd zijn: “dat er wél iets is “ ... immers, iedereen wil uiteindelijk hetzelfde (beste man met hoed > uw woorden > of mijn woorden?)
Eindeloze wandelingen met die man met de hoed en felle gesprekken.

Tja, wij wandelen. Wij wandelen kilometers.

“ Gij zult niet algemeen (tot) verbindend verklaren ...”

De man met de hoed vindt het tot op de dag van vandaag niet leuk als ik dit zeg.

Het is toch logisch: snap je het nu nog niet? Uiteindelijk willen we allemaal hetzelfde. De redenering van de man met de hoed.

Maar: - beste man -

1^e wet van: van Gulik:

“Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren !”

Hoezo? Vraagt de man met de hoed ...

Welnu: gaat het vaak tijdens die wandelingen. Er zijn ook mensen zonder hoeden, met zonder een pet bijvoorbeeld. Of gewoon charmant. Je kunt er niet onderuit, iedereen wil hetzelfde ... maar de weg naar dat warme water, die manier, kan echt zomaar anders zijn, snap je dit niet? Ook al willen wij allemaal hetzelfde, het kan ons tot leeuwen tegenover elkaar doen uitkomen. Harde woorden voor die man met de hoed. Die snapt het écht niet: hoezo? De man met de hoed wordt nog giftiger als dit tijdens onze wandelingen ter sprake komt. Beste man met hoed: met hoeveel bent u? U ziet alles en veel. Joepen voor weinig, een deal = een deal. Maar in feite redeneert u uitsluitend als protagoras.

Als je dit niet snapt ... sorry hoor, dan loopt u maar even door... zoek het dan zelf maar uit.

Nóg giftiger wordt de man met de hoed als deze overdenking ons treft. En deze overdenking gebeurt ons weleens. Kilometers verdwijnen als sneeuw voor de zon onder onze wandelschoenen. Vloekend, stormend onder de hoed, bliksemschichten achter die zonnebril. Ogen als vuur. Kilometers gevreten onder de wandelschoenen. Uiteindelijk daalt de storm en keert heur vriendelijke rug. Diezelfde rug waarmee de man met de hoed in huis in die krakende leren stoel kan zinken. Met rook en schuim.

Dan blijft het lang stil.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik vuil spel heb gespeeld.

En dat is natuurlijk wel een beetje waar.

Die man met de hoed: die mij naar het perron van alle treinen heeft getrokken. Wandelend of op de fiets. Die man met de hoed, die de mooiste koopjes voor mij probeert te joepen, voor weinig. Die man met de hoed, voor d'n duvel en z'n ouwe moer niet bang. Die man met de hoed, die het intiemste van het intiemste denken met mij deelt. Die man.

Die man pak ik aan op zijn Achilleus (gr), zijn Achilles (lat) hiel. Dat komt hard aan voor de man met de hoed. Beetje zielig misschien, maar; 1^e wet!

En een beetje gelijk heeft die man met de hoed wel. Zó hard hoeft het nou ook niet. Ook mannen met hoeden worden een dagje ouder, mijn vriend. Dat hoor ik weleens tussen het gekraak van de leren stoel in de huiskamer, het schuimen en de rook. De rook die de huiskamer vult na een lange dag. De overdenkingen van weer een nieuwe dag zijn immanent.

Dan gaat het vaak goed: met de man met de hoed en mij: loop je gedachten maar achterna:

1e wet van: van Gulik: filosoferend mens: "Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren!"

Ja, ja , de man met de hoed loopt weg, klopt, verdomd, klopt echt. Maar kan ook in diepe gedachte verzinken.

"Gij zult niet één gedachte, hoe goed ook, tot algemeen verbindend verklaren ..."

Daar zijn mensen voor nodig.

Man met hoed vloekt keihard, neemt een slok schuim, rookt de kamer nog eens vol.

1e wet van: van Gulik: "Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren".

(wat logisch lijkt, is nog helemaal niet algemeen verbindend, waarvan akte)

Een dure wet;

Na een hele lange tijd, met veel schuim en rook ... ik hoorde het bijna kraken, kwam de man met de hoed peinzend, met een bijna stiekume glimlach, overeind uit de leren stoel. Het was erg spannend. Niet slim noch sluw, maar overdenkend kwam het volgende, overeind en overtuigend uit de leren stoel.

Beste vriend, die eerste wet van jou: "Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren ..." , die haal jij uit onze gesprekken. Ik moest erkennen. Klopt. De man met de hoed ging verder rechtop zitten. Dus die wet van jou: "Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren ..." neem aan dat ik die wet goed begrepen heb, nietwaer beste? (hier had ik al gewaarschuwd moeten zijn) KLOPT, herhaalde ik nogmaals. Ter bevestiging: "Gij zult niet algemeen tot verbindend verklaren ..."

(hier werd ik dodelijk getroffen)

De man met de hoed had de overwinning binnen. Kat op het bakkie.

Beste vriend, herhaalde de man met de hoed terwijl hij terug zonk in het krakende leer. Een schuim genomen en de rook vulde de kamer. Beste vrind, (de laatste steek – vrind – de doodssteek) Uw eigen wet, daar verstoot IK niet tegen. U bent degene die het bedenkt. IK ben diegene die met gij door het leven loopt. EN NIET OMGEKEERD. Gij bent het, die het opschrijft: maar IK ben de man met de hoed. Laten we de zaken niet omdraaien.

... een lange stilte volgde.

Totdat de man met de hoed opstond met een verzekerd, tijd om te gaan slapen, morgen nieuwe dag.

Ga jij nog zitten zuipen? Of gaan we naar bed?

Ik moet eerlijk zeggen dat ik altijd alleen naar bed ga. Ik slaap altijd alleen in mijn prachtige mooie bed. Maar u zult begrijpen: de man met de hoed heeft in feite gelijk. Soms verdenk ik die man met de hoed dattie niet kan slapen. Dan vind ik een hoed. Soms in, maar meestal náást mijn bed zomaar ergens in mijn huis. Alsof die man met de hoed door mijn huis loopt met nieuwe plannen. Met nieuw denken. Soms is het brood al klaar voordat ik opsta. Maar koffie moet ik altijd zelf zetten.

... wordt vervolgd.

    M
( )
(\ )
/ \

© 2018